

/EROS COP

Meredith Wild
Chelle Bliss

Aventurile unei fete de la oraș

Roman din seria *Misadventures*

Traducere din limba engleză de
Iulia Dromereschi

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Oana Dușmănescu

Coperta:
Faber Studio
Foto copertă © Sara Eirew

Director Producție:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Mihaela Gavriloiu

Corectură:
Irina Mușătoiu
Roxana Nacu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WILD, MEREDITH

Aventurile unei fete de la oraș / Meredith Wild, Chelle Bliss; trad. din
engleză de Iulia Dromereschi. – București: Editura Trei, 2018
ISBN 978-606-40-0502-1

I. Bliss, Chelle
II. Dromereschi, Iulia (trad.)

821.111

Titlul original: Misadventures of a City Girl
Autor: Meredith Wild și Chelle Bliss

Copyright © Waterhouse Press 2017

Published by arrangement with Waterhouse Press LLC
The moral rights of the author have been asserted.

Copyright © Editura Trei, 2018
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
E-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

Capitolul 1

MADISON

Poc!

Înima îmi tresare. Un șuvoi de spumă se revarsă din sticla de șampanie, peste mâinile mele. Trag o înjurătură în gând și șterg mizeria de pe masă. Fără să mă obosesc să iau un pahar, duc sticla cu mine pe canapea și mă ghemuiesc, pregătindu-mă pentru o altă seară liniștită în casă. Zapez printre canale și mă hotărâsc să văd un film. Mai am nevoie doar de o gălețușă de Ben & Jerry să-mi întregească imaginea de divorțată nefericită.

Am crezut că după finalizarea de azi a actelor se va schimba ceva... *eu* mă voi schimba. Nu mai sunt Madison Cleary, soția de la brațul unui star în ascensiune. Am redevenit, oficial, Madison Atwood. Noua Madison ar trebui să se simtă fericită, ușurată și liberă. Dar momentul sărbătoresc e incredibil de lipsit de esență.

Închid ochii și suspin, obosită.

Să-l ia naiba. Oricât aș încerca, nu pot să renunț la furie.

Respingere. Speranță. Eșec. Determinare. Da... determinarea e deja prezentă și se luptă pentru ocuparea teritoriului.

Pun sticla jos și-mi iau laptopul. Internetul e plin de răspunsuri și sunt convinsă că nu aici este sfârșitul, pentru mine. Mariajul meu ratat a fost o lovitură dureroasă, fără îndoială. Dar nu-mi pot lăsa soțul — *fostul soț* — atât de faimos și totodată de infam, în lipsa lui de loialitate, să-mi pericliteze viitorul.

Cu toate astea, uneori simt că e peste tot. Clienți, evenimente, prieteni, toate există încă în cercurile noastre comune. Dacă vreau să fiu din nou eu însămi, am nevoie de o pauză. Trebuie să plec din LA, departe de bârfe și de acest capitol din viața mea pe care vreau să-l las în urmă.

Poate e cazul să plec în Baja. Să cunosc un producător sexy și bogat, care să mă facă să uit de nenorocitul căruia i-am fost alături, atât de fidelă, în drumul lui spre celebritate. Să bem șampanie scumpă și să mâncăm diverse specialități decadente ca să alimentăm sexcapadele pe bandă rulantă. Și, firește, să ne relaxăm făcându-ne de cap în oceanul de un albastru limpede.

Las fantezia să mă poarte preț de câteva minute, înainte să revin pe pământ, sau, cel puțin, la o soluție mai realistă. Ultima parte a căsniciei cu Jeremy și lunile care i-au urmat, luni de negocieri pentru divorț, mi-au provocat cea mai adâncă anxietate pe care am trăit-o, din liceu încoace. Jeremy și cu mine ne-am întâlnit când eram niște adolescenți naivi. Am fost împreună încă de atunci. Eram îndrăgostită de el prosteste.

Amintirea mă lovește puternic, însă durerea e și mai cruntă: o simt adânc în stomac, înainte să mi se urce în gât și să mă ardă. La naiba. Toate amintirile au fost umbrite și-l urăsc pentru asta mai mult decât pentru orice altceva.

Poate că nu va fi mereu așa. Poate că, într-o zi, mă voi vindeca. Va deveni și el o amintire, însă una îndepărtată. Nu mă voi simți mereu așa...

Încărcată emoțional cum sunt, încep să caut din nou spa-uri. Oricât mi-aș dori să-mi anulez sentimentele pe o insulă tropicală, trăgându-mi-o cu un străin chipeș, știu că n-o să iasă nimic bun din

asta. Am nevoie de o pauză adevărată. Reconfortantă. Ceva care să-mi usuce toate lacrimile din suflet.

Primele rezultate ale căutării îmi prezintă oferte din partea nordică a Californiei. Suficient de departe de LA, dar și suficient de aproape ca să mă întorc la muncă într-o secundă. Trec de la un site la altul. Opțiunile sunt fie prea informative, fie prea siropoase, fie pun prea mare accent pe spiritualitate, lucru pentru care nu sunt pregătită. Nu vreau să mă convertesc. Am doar nevoie de o perioadă de liniște, poate de câteva ședințe de masaj și de puțin aer proaspăt de munte.

Hotărârea mă împinge spre a doua pagină cu rezultate. Fac clic pe site-ul Avalon Springs Retreat. Parcă-mi mai vine inima la loc, umplându-se de speranță. Avalon Springs e un spa în munți. Mân-care pregătită în casă, cursuri de yoga, câteva excursii în aer liber și perioade lungi de timp care să-i ajute pe oameni să-și regăsească echilibrul. Proprietarii par hippy în toată regula. Camerele — curate și confortabile. Și nu pare o capcană pentru turiști, destinată primadonelor de la care sper să iau o pauză.

Îmi verific agenda, ignor prețul (fiindcă merit asta, indiferent de cost) și rezerv patru săptămâni.

Astăzi sunt Madison Atwood, iar următorul capitol al vieții mele va începe la Avalon Springs.

* * *

— Aici aveți cheia camerei. Este un apartament în Anexa Măslinilor, în direcția aceea. E chiar următoarea clădire, așa că nu sunteți departe de cantină și de sălile de cursuri.

Tânăra cu ten perfect și dreaduri blonde, groase, arată spre intrarea din față.

— În fiecare sâmbătă, organizăm o sesiune de orientare aici, în clădirea principală. Va începe cam într-o oră.

— Orientare?

Ridic privirea de pe ecusonul de hârtie, pe care scrie stângaci „Indigo“, apoi spre ochii ei de un cenușiu-deschis.

Ea zâmbește relaxat, de parcă n-ar fi fost încordată în viața ei.

— Da. E un fel de bun venit. Vă veți prezenta celorlalți rezidenți, veți face exerciții de respirație și stretching împreună, iar Vi și Lou vă vor povesti mai multe despre izvoarele de aici.

— Minunat, mormăi eu, fără să-mi ascund lipsa entuziasmului. Mă îndoiesc că fătuca asta se va prinde, oricum.

Îmi vâr cheia de metal în buzunarul din spate, un mic semn al angajamentului față de acest refugiu, care mă tem deja că e o greșeală. Zona recepției este zgomotoasă, fiindcă o mulțime de oameni se află în fața unei uși care pare să ducă spre un curs de yoga. Sau poate e începutul adunării pentru orientare. Mă lovește anxietatea, urmată de o arsură familiară în stomac.

Nimic nu e liniștit și reconfortant aici. Sigur, este altceva decât peisajul citadin, însă *ăștia nu sunt genul meu de oameni*. Pot să mă trag de șireturi cu bogătașii și celebritățile de la Hollywood, dar cinci minute în acest colectiv minunat mă trimit la plimbare, cu coada între picioare.

O întrerup pe Indigo înainte să-și sfârșească discursul introductiv, iau hârtiile de cazare și plec spre ușa din față, mult mai repede decât am venit. Drumul de la BMW la cameră e, din fericire, scurt, deși nu sunt încântată că locuiesc atât de aproape de epicentrul acestui „spa liniștit de la munte“.

Înalț o scurtă rugăciune de mulțumire, fiindcă măcar camera se ridică la înălțimea așteptărilor. E exact ca în reclamă: curată, comodă și spațioasă. După ce dau un tur rapid, mă uit pe geam, să văd cine sau ce face zgomot. Un șuvoi de „rezidenți“ nerăbdători se îndreaptă spre clădirea principală. Pantalonii de yoga și bentițele par a fi uniforma locală. Mă uit la îmbrăcămintea mea: blugi tăiați, un tricou strâmt cu guler în V și o pereche de teniși îndrăgiți.

Deloc în apele mele, îmi iau cheia și harta, pe care doar că nu i-am smuls-o din mână lui Indigo, și ies. Trec în pas alert pe lângă mulțime și merg mai departe, până când la mine nu mai ajunge decât un zgomot difuz.

Peisajul de aici e diferit de cele cu care sunt obișnuită. Sunt originară de pe Coasta de Est și acolo am trăit toată viața, concentrându-mă pe carieră și, odată ajunși în Vest, pe cariera *lui*, așa că am ajuns mult prea rar în ținuturile mai pitorești din California.

Urmez un drum larg și bătut, care ajunge în zona împădurită, și mă asaltează gândurile. Îndoială, regret, dezamăgire. Strigă și se agață de mine. Dacă aș merge la orientare acum, s-ar citi toate pe chipul meu. Aș fi o reclamă ambulantă pentru dezorientare. Femeia pierdută, al cărei soț a părăsit-o, fiindcă nu era trofeul pe care să-și mai dorească să și-l agațe de braț. Respingerea și durerea sunt ca un tatuaj imens, hidos, care nu se va șterge, indiferent cât timp ar trece.

Mă forțez să merg mai departe, observând cu coada ochiului panta și pelicula subțire de transpirație care-mi acoperă pielea. Poate că Avalon Springs nu e tocmai raiul la care am visat. Dar dacă tot am ajuns până aici...

Lacrimile îmi ard colțurile ochilor, fiindcă sunt singură. Atât de singură.

Câteva pâlcuri de pini încadrează poteca. Deasupra vârfurilor, cerul are o nuanță maiestuoasă de violet. Gândurile mi se liniștesc suficient ca să-mi dau seama că, în ciuda distanței față de centrul de relaxare, se lasă noaptea, iar eu n-am idee nici unde sunt, nici încotro mă îndrept. Dar sunetul slab al apei curgătoare mă ademenește înainte.

Dincolo de copaci se află un luminiș, cu o fântână în centru. În ciuda temperaturii scăzute, la altitudinea la care mă aflu, din apa de un turcoaz vibrant ies rotocoale de abur. Urc pe o piatră netedă și rotundă și testez temperatura apei cu vârfurile degetelor. E perfectă, ca apa pregătită pentru baie.

Trebuie să fie chiar izvorul care dă numele spa-ului. Se laudă cu proprietăți curative, datorită depunerilor de minerale provenite din munții din împrejurimi. Câteva șuvoaie de apă se scurg de pe stâncile mai înalte, curgând direct în cada perfectă, creată de natură.

După ce arunc o scurtă privire în jur, trec la fapte. Mă dezbrac și-mi înmoi degetele de la picioare în apă. Apoi, cu atenție, îmi

scufund întregul trup. Las capul să-mi intre sub apă, iar părul mi se unduiește în șuvițe mătăsoase în jurul umerilor goi. Gem încântată, iar balonașele plutesc prin apa limpede, către suprafață. Înot, apoi îmi cufund corpul adânc în apă. Căldura, apa, lipsa poverii hainelor și a tuturor gândurilor negre... Niciodată nu m-am simțit mai bine.

Degetele de la picioare găsesc fundul apei, iar eu mă relansez la suprafață, când am nevoie de aer. După o vreme, mă îndrept spre un loc în care pot sta în picioare cu ușurință. Apa îmi ajunge până sub sâni. Mă retrag spre o stâncă netedă, lată, care mărginește puțul, și mă întind pe ea, fără să-mi pese că e rece și dură. Sunt încălzită și relaxată, după ce am înotat.

Închid ochii, bucurându-mă de sunetele simple ale apei și pășărilor și de izolarea pe care am găsit-o în urma unei drumeții atât de lungi. Îmi trec mâinile peste piele și, pentru prima dată în ceea ce pare o veșnicie, remarc un zvâcnet slab între coapse. Doamne, dar încordată am mai fost în ultima vreme! Am nevoie de o eliberare. Încurajată de ideea că trupul meu încă dă atenție unor nevoi primare, mă ating și mă mângâi până când mă simt foarte excitată.

Apropiindu-mă de orgasm, desfac coapsele și-mi strecor un deget în umezeala dintre ele, în timp ce un altul îmi atinge clitorisul ca pe un disc. Trec câteva minute de atingere pricepută a punctelor care tânjesc după atenția unui bărbat. Și nu orice bărbat. Unul care să nu mă distrugă. Dar, cum nu-l am acum la îndemână, va trebui să mă mulțumesc cu atât.

Respirația mi se accelerează, odată cu ritmul. M-am adus până în punctul acesta de sute de ori. Știi exact ce să fac. Totuși, cel mai adesea, actul îmi lasă un sentiment de neîmplinire. Sunt satisfăcută fizic, dar niciodată emoțional. Nu-mi pasă. După ce am condus cinci ore din oraș până aici, am nevoie de eliberare. Îmi curbez degetele adânc înăuntru și-mi trec ritmic degetele peste carnea de acolo. Vârful mătăsos al unui penis afundat în mine ar fi mult mai adecvat, dar fie.

Îmi trec limba peste buze și-mi imaginez că mă satisface un bărbat, chiar în clipa asta. E solid și dintr-o bucată, cu o privire pasională, și mă umple cu fiecare centimetru al penisului său neted. Îmi spune că sunt frumoasă și că se simte mai bine cu mine decât cu oricare alta înaintea mea. Mă atinge în punctul magic iar și iar, și iar...

Inspir profund și mă arcuiesc pe stâncă, atât de pregătită, atât de aproape. Călcâiele și omoplații mi se lipesc de piatra tare. Scot un țipăt, pe jumătate excitat și pe jumătate frustrat, fiindcă, pur și simplu, nu pot ajunge la orgasm.

Deschid ochii. Pe cerul aproape negru se văd stele, ca niște licurici. Privesc spre cărare și încerc să nu mă îngrijorez că s-ar putea să nu găesc drumul înapoi.

Atunci, îl văd printre copaci. Și scot un țipăt.

LUKE

Nu știu sigur ce m-a făcut să mă opresc și s-o privesc. Făcuse suficient zgomot mărșăluind pe potecă. Încă o fată de la oraș, venită la refugiul de la poalele muntelui, fără îndoială. Mă aventurasem până aici ca să mă bucur de izvoare, fiindcă sâmbăta e ziua lor de orientare, iar noii rezidenți ies rareori afară după apusul soarelui.

Dar, din clipa în care hainele femeii au căzut la pământ, nu m-am mai putut mișca. Ar fi trebui să mă-ntorc la cabana mea din munți, însă am stat s-o privesc înotând și plutind asemenea unei zeițe. Are părul lung, șaten, iar când a ieșit din apă, i s-a lipit de spate, dezvăluind probabil cea mai frumoasă pereche de sâni pe care-i văzusem vreodată.

Și, apoi, cu o urmă vagă de vinovăție, am urmărit-o alunecând în sus pe stâncă și vârându-și degetele subțiri în vagin, până când strigătele ei au răsunat între pietre și au redus la tăcere și pădurea, și pe mine. Acum am o erecție și nu mă simt deloc în stare să mă întorc acasă. Pe de altă parte, nici nu mă lasă conștiința s-o abandonez aici, fiindcă se lasă repede întunericul.

Când privirile ni s-au întâlnit, a scos un țipăt și s-a aruncat din nou în apă, ca să-și ascundă goliciunea. Mă mai fâțâi puțin ca să nu se vadă efectele pe care le-a avut asupra mea micul ei spectacol și mă apropii.

— Cine ești?

Vocea îi tremură de panică. Se uită la mine cu ochi mari, între-bându-se probabil dacă vreau să-i fac vreun rău.

La ora asta, atât de departe de refugiu, e îndreptățită să-și facă griji. Nimic nu ar putea s-o apere de cineva solid ca mine și cu price-perea mea, dacă aveam intenții rele.

— Nu-ți fac niciun rău, îi spun cu blândețe, sperând să se calmeze. Ești aici, afară, și e târziu. Știi să te întorci?

Își încrucișează brațele peste piept, chiar dacă oricum nu pot vedea nimic prin apă.

— Am hartă.

Rânjesc și arunc o privire scurtă spre grămada de haine pe care a abandonat-o lângă izvoare.

— Serios? Ai și lanternă ca s-o poți citi?

Încruntă din sprâncene. Ochii îi sunt fantastici, ca formă și inten-sitate a privirii, chiar dacă nu-mi dau seama exact ce culoare au, în lumina palidă.

— Te pot conduce înapoi. Cineva ca tine n-ar trebui să fie sin-gură, aici.

Se încruntă și mai tare.

— Cineva ca mine?

— Ești la cel puțin doi kilometri de refugiu. Nu ai provizii. Cineva lipsit de o teamă sănătoasă de sălbăcie, la ora asta sau la oricare altă oră, n-ar trebui să se afle aici de unul singur.

— N-am nevoie să mă salvezi, da?

Mă împotrivesc dorinței de a-mi da ochii peste cap. Încă o neno-rocită de la oraș, cu un ego imens și complet lipsită de bun-simț.

— Haide. Te duc înapoi.

Se îndreaptă lent spre margine, către hainele sale, fără să-și ia ochii de la mine.

— Te rog să te uiți în altă parte.

Râd.

— Am văzut deja mult mai mult decât îmi poți arăta acum.

Face ochii mari și nările îi freacă. Fără alte cuvinte, mă întorc, ca să-i ofer intimitatea care pare fără sens, după ce am asistat la clipele de dinainte. Un minut mai târziu, zgomotul tenișilor ei frecându-se de stâncă mă îndeamnă să mă întorc. E complet îmbrăcată, și-mi permit o secundă de răgaz ca să-i admir corpul și așa. Blugii îi îmbrățișează plăcut coapsele, iar sânii îi par mai plini sub tricoul strâmt.

Îmi alung aceste gânduri, înainte ca penisul să mi-o ia din nou razna. N-am mai fost de multă vreme cu o femeie și, chiar dacă disprețuiesc tot ceea ce reprezintă cea din fața mea, nu prea pot stăpâni animalul din mine, care vrea să-i sfășie hainele și să intre în ea iar și iar, până când ajungem amândoi la orgasm. De câteva ori.

Mormăi o înjurătură, înainte să mă întorc și să mă îndrept repede spre potecă.

Trec câteva minute și nu am nevoie să privesc înapoi. Aud cum gâfâie, iar crengile i se rup sub pașii atenți — semne că-și dă silința să țină ritmul. N-are ea treabă cu pădurea. De ce continuă Lou și Vi să-i ademenească aici pe toți idioții mă depășește. Oamenii ca ea n-or să-și găsească niciodată locul aici. Nu vor aprecia niciodată locurile astea așa cum ar trebui. O săptămână în pădure este ceva la modă, pentru majoritatea lor, iar eu nu vreau decât să plece din munții mei, ca să mă bucur de lucrurile pentru care am venit aici: singurătate și liniște. O viață simplă. O baie rapidă în izvor, fără o fătucă sexy care să-mi încarce mintea cu găurica ei dulce... fiindcă sunt absolut sigur că e dulce și atât de strâmtă!

Îmi ignor gândurile și mă răsucesc. Bruneta aproape că se lovește de mine. O prind de umeri când se dezechilibrează. Cumva, pare mai mică în brațele mele, fiindcă oasele ei delicate abia dacă au substanță. Părul ud îi umezește tricoul, atrăgându-mi iar atenția asupra sânilor superbi. La naiba, femeia asta mă distrage într-un fel pe care nu mi-l doream.

— De aici, poți ajunge repede, spun, morocănos.

Face iarăși ochii mari.

— Chiar pot?

Lumina lunii îi face pielea să strălucească. Dacă fusese machiată, izvoarele au spălat totul, lăsând-o așa cum e de la natură. E frumușică tare. Are nasul cârn și o gură mică și arcuită. Nu are nimic exotic sau sever în trăsături, dar arată superb fără niciun efort.

Îi dau drumul și arăt cu degetul în spatele meu.

— E la doar câțiva metri în jos, pe potecă. O să vezi luminile și te vor conduce.

— Mulțumesc, spune ea încet, aproape prea încet ca să se facă auzită, noroc că e atât de liniște în pădure, noaptea.

Nu mai are atitudinea pe care mi-a servit-o anterior. Cum a trecut de la extaz la a pretinde că nu avea nevoie să fie salvată, nu știu. Dar poate că-i era teamă.

Tresar, fiindcă nu-mi place să cred că i-ar putea fi teamă de mine. N-aș fi rănit-o niciodată și n-aș face rău nimănui. Chiar dacă nu-i vreau în pădurea mea.

— Nu e nevoie să-mi mulțumești.

— Ba da. Ai fi putut să mă lași acolo sau...

— Sau?

Ridic din sprânceană, provocând-o s-o spună cu voce tare.

E adevărat c-aș fi putut face toate lucrurile la care nu mă pot abține să mă gândesc acum. M-aș fi putut vâri între coapsele ei netede, aș fi putut intra în ea, învăluită în jurul penisului meu, și aș fi satisfăcut-o așa cum degețelele acelea ale ei n-ar reuși vreodată.

Dar ea nu spune nimic. Niciun cuvânt. Se uită doar la mine, și, pentru o clipă, mă întreb dacă-mi poate citi gândurile, dacă depravarea asta neașteptată radiază din mine. Apoi, mâinile ei îmi alunecă pe piept, iar eu aproape că uit să respir.

— Cum te cheamă?

Vocea i s-a transformat într-o șoaptă, de parcă s-ar ascunde în spatele propriilor cuvinte.

Când m-a atins ultima dată o femeie? Nu mai pot să respir.

— Noapte bună.

Trec pe lângă ea, forțându-mi picioarele să meargă înapoi pe potecă. Trebuie să scap naibii de ea.

CAPITOLUL 2

MADISON

Ce naiba a fost asta? L-am întrebat ceva simplu, și s-a îndepărtat ca un sălbatic, fără să mă învrednicească măcar cu un răspuns. M-a lăsat baltă, de parcă eu aș fi fost cea care-i încălcase intimitatea, și nu invers.

Plină de furie, îmi croiesc drum pe cărare, spre clădirea principală, urmând luminile, așa cum mi-a spus. Mă dor picioarele, iar efortul drumeției face ca fiecare pas să pară ultimul.

Mă aplec în față, îmi sprijin mâinile pe genunchi și mă opresc puțin ca să-mi recapăt ritmul respirației. Mă gândesc numai la el — străinul sexy care a apărut de nicăieri și, deși m-a privit, nu a dorit să se implice.

Luminile de la ferestrele largi care se întind în partea din spate a clădirii ajung la cărare, la doar câțiva metri în fața mea. Îndreptându-mă de spate, întind pasul spre singurul loc unde-mi doresc să fiu: camera mea.

Fac câțiva pași, dar amintirea atingerii lui mă oprește. *Doamne*. Și eu l-am atins. De ce am făcut asta? Poate că i-am interpretat greșit

privirea, înainte să-mi strecor mâna pe pieptul lui. Mușchii de sub palma mea păreau oțeliți. Trecuse pe lângă mine de parcă l-aș fi jig-nit cu ceva și dispăruse.

Îeșind din tufișuri și ajungând în luminiș, o văd pe Indigo, care stă pe puntea de lemn, cu o privire visătoare.

Când mă zărește, îmi face disperată cu mâna.

— Doamne, domnișoară Atwood! Te-am căutat peste tot!

Urc încet scările și mă țin de balustradă.

— Nu intenționasem să lipsesc atât.

— Aproape că am trimis echipa de salvare, când nu te-ai întors în cameră și nici la orientare n-ai venit.

— Scuze.

Nu sunt deloc sinceră. Ultimul lucru pe care voiam să-l fac în seara asta era să particip la ora de orientare. Am venit aici să mă bucur de singurătate și să fug de toate, nu să fiu înconjurată de străini și să urmez un program fix.

— E în regulă. Ți-am făcut o programare mâine la Vi.

Îmi zâmbește larg, ajungând lângă mine, când reușesc și eu să urc în cele din urmă.

— Îți va oferi un tur privat al proprietății. E foarte important pentru noi ca musafirii noștri să se bucure de cea mai reușită experiență.

— Păi... mersi.

Lipsa mea de entuziasm este evidentă, însă, când zâmbetul îi piere, încerc să mă revanșez.

— Apreciez faptul că ai grijă de mine, Indigo.

Își pune o mână pe brațul meu și mă strânge ușor.

— Încercăm să fim de folos.

— Știu. A fost o zi grea.

— Păi, spune ea, plină de solitudine, îți pot face o cană de cacao, ca să te relaxezi mai ușor.

— Nu.

Refuz puțin cam repede, dar mi-am atins limita de oameni fericiți pe ziua de azi.

— Am nevoie doar de o baie și de somn. Dar apreciez oferta. Ești foarte amabilă.

— Face parte din munca mea. Dacă te răzgândești, organizăm un foc de tabără de pe la nouă.

Îmi arată unde: în partea dreaptă a luminișului, unde un bărbat aruncă bușteni într-o groapă, iar altul aranjează niște scaune în cerc.

— Poate vrei să treci pe aici. Ajută la somn.

Am sentimentul că nimic n-a ținut-o vreodată trează noaptea. Indigo are o ușurință în reacții pe care mi-aș dori s-o simt din nou. Cu siguranță, așa eram și eu în tinerețe, înainte să mă lovesc puternic de realitate.

— Noapte bună, Indigo, spun, zâmbindu-i blând.

— Noapte bună, domnișoară Atwood. Să dormi bine.

N-am mai dormit bine de când știrea despre infidelitatea lui Jeremy a apărut în fiecare fițuică de bârfe din oraș. Unele dintre trusturile de presă mai serioase au preluat și ele povestea, făcând toată treaba imposibil de evitat. Telefoanele și mesajele fără conținut mă ținuseră trează și incapabilă să trec peste această dezamăgire, fiindcă mi se reamintea constant cum fusesem nedreptățită.

După ce ajung la camera mea și fac un duș, mă strecor sub acoperitură și privesc tavanul. Indiferent cât de tare încerc, nu reușesc să adorm. Singurul lucru la care mă gândesc este bărbatul misterios din pădure. Ticălosul care m-a evitat. Cel pe care-mi doresc să-l ating din nou. Cum s-ar simți oare pieptul lui gol sub palmele mele?

— La dracu'.

Izbesc salteaua cu palmele.

Ar trebui să fiu supărată fiindcă s-a uitat la mine pe furiș, însă amintirea privirii sale când l-am surprins mă excită. Nimeni nu m-a mai privit așa de secole întregi. Traiul în LA nu prea ajută la ego. Fetele de-abia ieșite din liceu sunt crema, iar toată lumea își face operații estetice, ca să arate mai tânără decât este.

Dar el mă privea cu o dorință pură, așa cum mă privea și Jeremy, înainte să calce strâmb. Bărbatul misterios o fi luat-o la goană, dar știu

că atunci mă dorea. Simt o pulsație surdă, cunoscută, între picioare, și bag mâna sub cuvertură ca să mă ating. Închid ochii și imaginea bărbatului aceleia chipeș îmi umple mintea.

Ceva din el... ochii lui cu gene dese, rivalizând cu cel mai întunecat cer al nopții — și, deși ochii îi erau amețitori, părul său îmi plăcuse cel mai mult. Avea șuvițe de un blond-murdar în părul lung, sălbatic, care se potriveau de minune cu tenul lui bronzat, de culoarea mierii. Chiar și strâns într-un coc masculin neglijent, tot își făcea treaba. Iar barba, un detaliu ce nu mă atrăsese niciodată la un bărbat, îi accentua trăsăturile și-l făcea și mai masculin, dacă așa ceva e posibil.

Mi-am imaginat că sunt din nou la izvor și m-am prefăcut că, în locul degetelor mele, el e cel care mă penetrează. În ochi i se citește o poftă nestăvilită, în timp ce-mi șoptește numele. Își trece palmele bătătorite peste pielea mea, arzându-mi carnea. Îmi înfig călcâiele în fesele lui, simțind cum mușchii i se încordează cu fiecare penetrare. Nu sunt capabilă să-mi controlez vocea, iar gemetele mele cresc în intensitate la fiecare mișcare de-a lui.

Orgasmul care m-a ocolit mai devreme mă lovește puternic. Strig, mișcându-mi degetele rapid, în timp ce-mi frec clitorisul cu palma. Mușchii mi se încordează, când valurile de plăcere se izbesc de mine în mod repetat, iar trupul mi se răsucesce într-o parte. Când ultimul val mă lovește, deschid brusc ochii și icnesc după aer.

— Ah, gem și expir, încercând să-mi recapăt ritmul respirației.

Niciodată n-am avut un orgasm atât de rapid. Nici măcar după ce Jeremy își petrecea atât de multă vreme satisfăcându-mă, că nici nu mai vedeam în fața ochilor. Chiar și așa, îmi lua cam zece minute să ating un orgasm care era departe de cutremur. Dar acesta, în timp ce mă gândeam la *el*, îmi zguduise lumea din temelii.

Sunt prea extenuată ca să mai analizez situația. Închid ochii, încerc să-mi eliberez mintea și să mă concentrez la greierii care se aud la fereastră. Dar nu ajută. Îl văd doar pe el.